

Șirul carelor de luptă înainta iute prin trecătoare, asemenea unei reptile ce-și desfășoară inelele. Ținându-se bine de aripa carului principal, băiatul se uita în sus, spre stâncile care-i înconjurau. Pereții netezi de piatră erau sfredeliți ca un fagure, marcând intrările în mormintele străbunilor. Gropile întunecoase îl priveau pe băiat de sus, asemenea ochilor unei legiuni de djini. Prințul Nefer Memnon se cutremură și-și întoarse privirea, făcându-și pe furiș, cu mâna stângă, semnul de îndepărtare a râului.

Aruncă o privire peste umăr la coloana din urma sa și îl văzu prin vârtejul norilor de praf, în carul din spate, pe Taita supraveghindu-l atent. Colbul îi acoperise pe bătrân și carul său cu o peliculă fină, argintie, iar singura săgeată a soarelui care străpungea străfundurile acestei văi adânci sclipea pe particulele de mică de pe fața bărbatului și-i dădeau o strălucire ce-l făcea să pară reîncarnarea unui zeu. Nefer inclină capul în semn de vinovăție, rușinat că bătrânul fusese martorul trecătoarei sale spaimă superstițioase. Nici un prinț al casei regale Tamose nu trebuia să arate o asemenea slăbiciune, cel puțin nu acum, când era pe cale să devină bărbat. Totuși, Taita îl cunoștea mai bine ca oricine, pentru că fusese tutorele lui Nefer din fragedă pruncie și îi stătuse mai aproape chiar decât propriii părinți sau frați. Expresia de pe fața lui Taita rămăsese neschimbată, dar, chiar și de la o așa distanță, ochii lui bătrâni pareau să-l sfredească pe Nefer până în străfundurile ființei sale. Privirea lui vedea totul și înțelegea totul.

Nefer se întoarse și se ridică în picioare lângă tatăl său, care scutură hăturile și îmboldi caii plesnind din biciul său lung. Valea din fața lor se deschidea abrupt într-un amfiteatru imens, unde se aflau ruinele pustii, gata să se prăbușească, ale cetății Gallala. Nefer se înfioră văzând, pentru întâia dată, acest faimos câmp de luptă. Pe vremuri, în tinerețea sa, Taita însuși luptase în acest loc, atunci când semizeul Tanus, seniorul Harrab, distrusese forțele întinericului care amenințau Egiptul. Asta se întâmplase acum mai bine de șaiszeci de ani, dar Taita îi descriesese fiecare detaliu al bătăliei, iar povestirea fusese atât de vie, încât Nefer avusese senzația că participase el însuși la confruntarea din acea zi fatidică.

Tatăl lui Nefer, zeul și faraonul Tamose, îndreptă carul spre pietrele prăbușite ale porții în ruină și domoli caii. La rândul lor, cele o sută de care din spatele său executară cu îndemănare aceeași manevră, iar vizitiii se grăbiră să coboare de pe platforme ca să înceapă să-și adape caii. Când faraonul deschise gura să vorbească, masca de pulbere de pe obrajii săi se sparse într-o ploaie de particule fine ce-i căzură pe piept.

– Seniore! strigă faraonul către Marele Leu al Egiptului, seniorul Naja, comandantul armatei și îndrăgitul său tovarăș. Trebuie să o pornim iar la drum înainte ca soarele să atingă vârful dealului. Vreau să traversăm dunele din El Gabar în timpul nopții.

Praful de mică făcea să sclipească coroana albastră, de război, de pe capul lui Tamose, iar ochii îi erau injectați din cauza colerului strâns la colțuri, când faraonul își îndreptă privirea spre Nefer.

– De aici te las să-ți continui drumul cu Taita.

Cu toate că știa că era inutil să protesteze, Nefer deschise gura să o facă. Escadronul urma să lupte împotriva dușmanului. Planul faraonului Tamose era să se îndrepte spre sud, prin Marile Dune și să țeară un drum printre lacurile amare de sodă cristalizată, să-i sară inamicului în spate și să taie o breșă până în centru, prin care să năvălească legiunile egiptene comasate, în așteptare, pe malul Nilului, înainte de Abnub. Tamose urma să unească cele două forțe și, înainte ca dușmanul să aibă timp să se regrupeze, ar trece de Tell el-Daba și ar cuceri fortăreața inamică de la Avaris.

Era un plan îndrăzneț și inteligent, care, dacă reușea, i-ar fi dus la un pas de victoria în războiul împotriva hicsșoșilor, cu care se luptau de două generații. Nefer fusese învățat că bătălia și gloria erau sensul existenței sale pe acest pământ. Cu toate acestea, chiar și la înaintata vârstă de paisprezece ani, acestea îl ocoleau încă. Tânjea din tot sufletul să participe la o victorie și să aibă șansa nemuririi alături de tatăl său.

Înainte ca buzele să-i fi rostit protestul, faraonul îl și respinse.

– Care e prima îndatorire a unui războinic? îl întreba pe băiat.

Nefer își plecă ochii.

– Supunerea, Maiestate, răspunse încet, fără tragere de inimă.

– Să nu uiți asta niciodată, incuviința din cap faraonul, după care se îndepărta.

Nefer se simți disprețuit și dat la o parte. Ochii îi ardeau și buza de sus îi tremura, dar privirea lui Taita îl întări. Clipi pentru a-și îndepărta lacrimile din ochi și trase de burduful cu apă ce atârna într-o parte a carului, înainte de a se întoarce spre bătrânul mag cu o fluturare trufașă a cărlionților lui deși, pudrați cu colbul drumului.

– Arată-mi monumentul, Taita, comandă el.

Cei doi oameni atât de nepotrivii ca vârsta își croiră drum prin grămada de care, oameni și cai ce sufocau îngusta uliță a orașului în ruine. Dezbrăcați până la piele în arșița deșertului, douăzeci de soldați coborâseră pe planul înclinat ce ducea spre puțurile străvechi și formaseră un lanț cu cupe menit să aducă la suprafață puțină apă amară care se mai afla acolo. Cândva, aceste fântâni avuseseră apă din belșug pentru a sătura un oraș bogat, bine populat, care înflorea pe drumul negoțului dintre Nil și Marea Roșie. Apoi, cu secole în urmă, un cutremur zguduise stratul de apă și blocase cursul subteran. Orașul Gallala murise de sete. Acum, de-abia dacă mai era apă îndeajuns pentru a amăgi setea a două sute de cai și a umple burdufurile din piele cu apă, înainte ca puțurile să sece de tot.

Taita îl conduse pe Nefer pe potecile înguste, prin templele și palatele locuite doar de șopârle și de scorpioni, până când ajunseră în piața centrală, acum pustie. În mijlocul ei se înălța monumentul închinat seniorului Tanus și triumfului său asupra armatei de bandiți care aproape că distruseseră națiunea cea

mai bogată și mai puternică de pe pământ. Monumentul era o bizară piramidă din cranii omenești, unite între ele cu mortar și protejate de un chivot din dale de piatră roșie. De la înălțimea lor, mai mult de o mie de cranii rânjeau spre băiat, în timp ce acesta citea cu voce tare inscripția de pe galeria de piatră:

Capetele noastre tăiate stau ca mărturie a bătăliei ce a avut loc aici, unde ne-am pierdut viețile secerăți de sabia lui Tanus, seniorul Harrab. Fie ca generațiile care vin să afle din faptele de vitejie ale preaputernicului lord, despre gloria zeilor și puterea bărbaților cu inima dreaptă. Așa s-a hotărât în al paisprezecelea an al domniei zeului faraon Mamose.

Așezându-se în umbra monumentului, Taita îl privea pe prinț cum se plimbă în jurul monumentului și se oprește la fiecare câțiva pași, cu mâinile în șolduri, ca să-l studieze din fiecare unghi. Deși figura lui Taita părea încremenită, ochii săi trădau afecțiunea pe care i-o purta. Dragostea lui pentru tânăr își avea rădăcinile în cea pentru alte două ființe. Prima dintre acestea era Lostris, regina Egiptului. Taita era eunuc, dar fusese castrat după pubertate și, cândva, iubise o femeie. Din cauza mutilării sale fizice, dragostea lui Taita era pură și o revărsase toată asupra reginei Lostris, bunica lui Nefer. Fusese o dragoste atât de înflăcărată, încât chiar și acum, la douăzeci de ani de la moartea reginei, se afla încă în centrul existenței lui Taita.

Cealaltă persoană datorită căreia izvorâse dragostea sa pentru Nefer era Tanus, seniorul Harrab, în cinstea căruia fusese ridicat acest monument. Lui Taita îi fusese mai drag decât un frate. Amândoi erau morți acum, și Lostris, și Tanus, însă sângele lor se unise și curgea viguros în venele acestui copil. Din dragostea lor interzisă, cu atâția ani în urmă, răsărise pruncul care crescuse pentru a ajunge faraonul Tamose, cel care conducea acum escadronul de care de luptă ce îi adusese aici; era tatăl prințului Nefer.

– Taita, arată-mi unde l-ați capturat pe șeful bandiților! Vocea lui Nefer trăda emoția, dar și iminenta schimbare a vocii din timpul pubertății. Era aici? Fugi spre zidul prăbușit din partea sudică a pieței. Mai spune-mi o dată povestea!

– Nu, era aici, în partea asta, îl informă Taita, ridicându-se și îndreptându-se pe picioarele acelea lungi, ca de barză, spre peretele din partea de est. Își ridică privirea spre turnul ce stătea să se prăbușească. Ticălosul se numea Shufti, avea un singur ochi și era urât ca Seth. Încerca să scape pe-aici, să sară peste zidul ăsta. Taita se aplecă și culese dintre pietricele o bucată dintr-o cărămidă de noroi și, brusc, o azvârli în sus, trimițând-o pe deasupra zidului înalt. I-am crăpat țeasta și l-am pus jos cu o singură lovitură.

Cu toate că Nefer cunoștea, fără să aibă nevoie de povești, forța bătrânului, ca și faptul că puterea sa de a îndura suferința intrase deja în legendă, rămase uluit de acea aruncare. „Are vârsta munților, e mai bătrân decât bunica, pe care a dădăcit-o când era mică, așa cum a făcut și cu mine, se minună Nefer. Se spune că a fost martor la două sute de revărsări ale Nilului și că a ridicat piramidele singur, cu mâinile goale.“ Apoi adăugă cu voce tare:

– I-ai luat capul, Taita, și i l-ai pus pe grămada asta? arată el spre îngrozitorul monument.

– Știi prea bine povestea, doar ți-am spus-o de-o sută de ori, se prefăcu Taita că se împotrivește laudelor aduse propriilor fapte de vitejie.

– Mai spune-mi-o o dată! ordonă Nefer.

Taita se așeză pe un bloc de piatră, iar Nefer se cuibări la picioarele sale, așteptând fericit și sorbind cu nesăț cuvintele, până când se auzi cornul de berbec al escadronului, dând semnalul de întoarcere cu sunetul său asurzitor, care se sparse în ecouri din ce în ce mai scăzute de-a lungul stâncilor negre.

– Ne cheamă faraonul, zise Taita și se ridică să-l conducă pe băiat înapoi spre porțile orașului.

Dincolo de ziduri erau un freamăt și-o zarvă ce vesteau că escadronul se pregătea să pătrundă în zona dunelor. Burdufurile cu apă erau din nou pline, iar soldații verificau și strângeau harnașamentul atelajelor înainte de a-și relua pozițiile în care.

Faraonul Tamose își plimba privirea peste capetele oame-nilor săi când cei doi intrară pe poartă. Cu o înclinare a capului, îl convocă urgent pe Taita să i se alăture. Cei doi se îndepărtară de escadronul ofițerilor, pentru a nu fi auziți. Seniorul Naja

făcu un gest ca pentru a le ține companie, însă Taita îi șopti ceva la ureche faraonului, care se întoarse și, cu un cuvânt scurt, îl trimise înapoi pe Naja. Jignit, seniorul se aprinse la față și-i aruncă lui Taita o privire plină de fier și tăioasă ca o săgeată de luptă.

– L-ai insultat pe Naja. Într-o bună zi n-am să mai fiu pe-aproape să te apăr, îl avertiză faraonul.

– Nu putem avea încredere în nimeni, obiectă Taita, până în momentul în care nu vom fi zdrobit capul șarpeului trădător care se încolăcește în jurul stâlpilor palatului vostru. Până vă întoarceți din aceasta campanie din nord, nimeni, în afară de noi doi, nu trebuie să știe unde îl voi duce pe prinț.

– Dar e vorba de Naja! râse faraonul, respingând o asemenea idee.

Naja îi era ca un frate; alergaseră împreună pe Drumul Roșu.

– Nici chiar Naja, preferă Taita să scurteze conversația. Suspiciunile începeau să i se confirme, în ultimul timp, însă nu apucase să strângă destule dovezi pentru a-l convinge pe faraon.

– Prințul știe de ce mergeți în cetatea deșertului? întrebă, curios, faraonul.

– Știe doar că mergem să aprofundăm educația lui în arta magiei și să prindem pasărea zeului.

– Foarte bine, Taita, aprobă faraonul. Ai fost întotdeauna rezervat în dezvăluiri, dar cinstit. Nu mai e nimic de zis, ne-am spus totul. Mergi acum și fie ca Horus să își întindă aripile deasupra ta și a lui Nefer.

– Să fiți cu ochii în patru, Maiestate! În zilele noastre, dușmanii pândesc și din spate, și din față.

Faraonul apucă brațul magului și îl strânse cu putere. Sub degetele sale, brațul era subțire, dar tare ca o ramură de acacia. Apoi se îndreptă spre locul unde îl aștepta Nefer, lângă roata carului regal; băiatul avea aerul ofensat al unui cățeluș căruia i se poruncise să se ducă înapoi în cușcă.

– Maiestate divină, în escadron sunt bărbați mai tineri decât mine, făcu prințul o ultimă încercare disperată de a-și îndupleca tatăl să-l lase să însoțească batalionul de luptă.

Desigur, faraonul știa că băiatul avea dreptate. Meren, nepotul ilustrului general Kratas, era cu trei zile mai mic decât el

și azi călărea alături de tatăl său pe post de purtător de lance, în unul din ultimele care de luptă.

– Când o să-mi dai voie să te însoțesc în luptă, tată? continuă Nefer.

– Poate că atunci când vei fi alergat pe Drumul Roșu. Atunci nici măcar eu n-am să îți mai pot interzice ceva.

Era o promisiune deșartă și amândoi știau asta. Alergarea pe Drumul Roșu era un test dificil de călărie și luptă cu armele, pe care puțini războinici îndrăzneau să-l dea. Era o încercare chinuitoare care seca de puteri, istovea și, adesea, ucidea chiar și un bărbat în floarea vârstei, puternic și antrenat să atingă perfecțiunea. Nefer mai avea mult de mers până să ajungă acolo.

Apoi, expresia amenințătoare de pe fața faraonului se îmmuie și acesta își luă fiul de mână, arătând singurul gest de afecțiune pe care îl putea face în fața armatei sale.

– Acum, îți poruncesc să te duci cu Taita în deșert să îți capturezi pasărea zeului și să demonstrezi astfel că ai sânge de rege și că ești îndreptățit ca, într-o bună zi, să porți dubla coroană a Egiptului.

Nefer și bătrânul stăteau împreună lângă dărâmăturile ce fuseseră cândva zidurile cetății Gallala și priveau cum se îndepărtează coloana de care zburătoare. Era condusă de faraon, care își înfășurase hăturile în jurul încheieturilor, înclinat puțin în spate pentru a contrabalansa mișcarea de tracțiune a cailor, cu pieptul gol și cu perizoma de înfășurată în jurul picioarelor sale musculoase. Coroana albastră, de război, pe cap, îi dădea statura și înfățișarea impunătoare a unui zeu.

În urma sa venea seniorul Naja, care era aproape la fel de înalt și de chipeș. Avea o înfățișare semeată și arogantă și își purta arcul mare, dublu-curbat, aruncat pe umăr. Naja era unul dintre cei mai mari războinici ai Egiptului, iar numele acesta îi fusese acordat ca titlu de onoare. Naja era cobra sacră din coroana regală

uraeus. Faraonul Tamose i-l conferise în aceeași zi în care trecuseră împreună cu bine prin încercările Drumului Roșu.

Naja nu catadicsi să arunce nici măcar o privire în direcția lui Nefer. Carul faraonului se afundase deja în gura îngustă a trecătorii înainte ca ultimul vehicul din coloană să apuce să treacă la galop pe lângă Nefer. Meren, prietenul și tovarășul său de năzbâtii din copilărie, îi răsă în față și îi făcu un gest obscen, după care își ridică batjocoritor vocea, pentru a se face auzit pe deasupra zornăitului tânguitor al roților.

– O să-ți aduc în dar capul lui Apepi, să te joci cu el, promise el, iar Nefer îl urî, privindu-l cum se îndepărtează în goană. Apepi era regele hicsoșilor, iar Nefer nu avea nevoie de jucării: era bărbat acum, chiar dacă tatăl său refuza s-o recunoască.

Cei doi rămaseră multă vreme tăcuți după ce carul lui Meren dispăru, iar colbul se reaseză pe drum. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, Taita se întoarse la locul unde erau pripoziți caii. Strânse chinga armăsarului său, își trase fustanela dintr-o singură mișcare și înclecă, cu ușurința unuia cu mult mai tânăr. Odată călare pe spinarea goală a animalului, părea să fi devenit una cu acesta. Nefer își aminti legenda care spunea că bătrânul fusese primul egiptean care stăpânise arta echitației. Încă mai purta titlul de Maestru al Celor Zece Mii de Care, acordat lui, împreună cu Aurul Măririi, de doi faraoni, în timpul a două domnii.

Un lucru era sigur: era unul dintre puținii care îndrăzneau să călărească pe spinarea animalului. Majoritatea egiptenilor priveau acest exercițiu cu scârbă, considerându-l cumva obscen și lipsit de demnitate, ca să nu mai spunem că părea și riscant. Nefer nu avea astfel de scrupule și, săltând pe spinarea mînzului său preferat, Ochi-de-Stele, începu să uite de proasta sa dispoziție. Nici nu ajunseseră bine în vârful dealului, că aproape își recăpătase entuziasmul. Aruncă o ultimă privire plină de jind spre pana de praf din depărtare, lăsată de escadron în partea de nord a orizontului, după care se întoarse hotărât cu spatele la ea.

– Unde mergem, Taita? vru să știe. Mi-ai promis că îmi spui, după ce plecăm.

Taita era întotdeauna reținut și plin de secrete, dar rareori într-atât de ascuns ca acum, când era vorba de destinația finală a călătoriei lor.

– Ne îndreptăm spre Gebel Nagara, îl informă Taita.

Nefer nu mai auzise niciodată numele acela, dar îl repetă încetșor; suna atât de romantic și de plin de amintiri! Emoția lucrurilor ce aveau să vină îl făcu să se înfioreze, și băiatul scrută marele deșert ce se întindea în față sa. O infinitate de coline zimțate și dezolante se întindea spre orizontul devenit albastru din cauza arșiței și a depărtării. Culorile stâncilor aspre uluiau privirea: aveau albastrul mohorât al norilor ce vestesc furtuna, galbenul din penajul păsării-țesător, roșul unei răni proaspete și străluceau precum cristalul. Atmosfera încinsă le făcea să danseze și să tremure în fața ochilor.

Taita cuprinse locul acesta teribil cu o privire încărcată de nostalgie. Chiar aici era pustiul în care se retrăsese după moartea preaiubitii sale regine Lostris; venise în sălbăticie abia târându-se pe picioare, asemenea unui animal rănit. Apoi, pe măsură ce anii se scurgeau, luând cu ei o parte din durerea inimii lui, se simțise din nou atras de misterele și de calea zeului celui mare, Horus. Plecase în pustiul în calitate de doctor și chirurg, ca maestru al științelor cunoscute. Singur, în fortăreața deșertului, descoperise cheia ce deschidea porțile și ușile minții și spiritului dincolo de care puțini se încumetă să pătrundă. Intrase ca om și ieșise la lumină ca un prieten apropiat al marelui zeu Horus, adept al misterelor stranii și al tainelor pe care puțini și le pot închipi măcar.

Taita se întorsese printre oameni numai după ce regina Lostris îl vizitase în vis, în timp ce dormea în peștera sa de pustnic la Gebel Nagara. Era din nou fecioara de cincisprezece ani, proaspătă și nubilă, o floare a deșertului ce îmbobocea pentru prima dată, cu roua îngreunându-i petalele. Chiar și în somn, Taita simțea cum i se umple inima de iubire, amenințând să îi spargă pieptul.

– Dragă Taita, îi șoptise Lostris, mângâindu-l pe obraz ca să îl trezească, tu ai fost unul din cei doi bărbați pe care i-am iubit vreodată. Tanus e cu mine acum, dar, înainte să ni te alături și tu aici, trebuie să mai duci la bun sfârșit o sarcină pe care

am să ți-o dau. Nu m-ai dezamăgit nici măcar o dată. N-ai s-o faci nici acum, nu-i așa, Taita?

– Sunt la ordinele tale, stăpână! Propria voce îi suna straniu chiar și lui.

– În noaptea asta, la Teba, orașul meu cu o sută de porți, se va naște un prunc. E fiul unicului meu copil. Numele acestui prunc va fi Nefer, ceea ce înseamnă „pur și perfect la trup și la suflet“. Dorința mea e ca el să ducă mai departe moștenirea mea și a lui Tanus pe tronul Egiptului de Sus. Totuși, mari și grele încercări se pregătesc deja în jurul micuțului. Nu va putea reuși fără ajutorul tău – doar tu îl poți proteja și călăuzi în viață. În toți acești ani pe care ți i-ai petrecut singur în deșert, cunoștințele și talentele pe care le-ai deprins ți-au fost revelate doar în acest scop. Du-te la Nefer! Grăbește-te să ajungi la el și rămâi cu el până când îți vei îndeplini misiunea. Apoi vino la mine, scumpul meu Taita! Am să te aștept, iar biata ta bărbăție mutilată îți va fi înapoiată. Vei fi din nou întreg la trup când vei sta alături de mine, cu mâna ta în a mea. Să nu mă dezamăgești, Taita!

– Niciodată! strigase în vis Taita. Nu te-am dezamăgit niciodată în timpul vieții, n-am să-ți înșel așteptările nici acum, în moarte.

– Știu că n-ai s-o faci, și Lostris îi oferi în dar unul dintre zâmbetele ei dulci și de neuitat, în timp ce imaginea ei se pierdea în noaptea pustie.

Taita se trezi cu fața scaldată în lacrimi și își strânse cele câteva lucruri pe care le avea. Se opri la gura peșterii doar ca să se orienteze după stele. Instinctiv, căută cu privirea steaua luminoasă a zeiței. În cea de-a șaptezecă zi de la moartea reginei, când se săvârșise ritualul de îmbalsamare, steaua aceea apăruse dintr-o dată pe cer, un astru mare și roșu, care strălucea într-un loc unde nu se mai aflase nimic până atunci. Taita o zări și i se închină în semn de supunere. După asta, se îndreptă cu pași hotărâți spre vest, în direcția Nilului și a frumoasei cetăți a Tebei, cea cu o sută de porți.

Asta se întâmplase cu paisprezece ani în urmă, iar acum el tânjea după locurile acelea liniștite, căci numai acolo își putea refăce puterile deplin, pentru a putea duce la bun sfârșit misiunea incredintată lui de Lostris. Doar atunci ar putea să îi transfere

ceva din puterea lui prințului. Știa prea bine că puterile întunericii, despre care îl avertizase Lostris, le dădeau târcoale.

– Vino! îi zise băiatului. Să coborâm și să prindem pasărea zeului.

În cea de a treia noapte după ce lăsasera în urmă Gallala, pe când constelația Măgarilor Sălbatici ajunsese la zenit pe cerul nopții, faraonul opri escadronul pentru a le permite căilor să fie adăpați și oamenilor să ia masa frugală compusă din carne uscată la soare, curmale și prăjitură dhurra din mei, rece. Apoi, dădu ordinul de reluare a pozițiilor. Nu se auzi sunetul scos de cornul de berbec folosit în mod obișnuit, fiindcă se aflau pe teritoriul unde carele hicsșilor patrolau adesea.

Coloana pornise iarăși, în pas de trap. Pe măsură ce se îndepărtau, peisajul se schimba în mod izbitor. Ieșiseră, în sfârșit, din ținutul acela sărăcăcios și ajunseseră la poalele dealurilor ce străjuiau valea fluviului. Dedesubt, la mare depărtare de locul unde se aflau ei, și întunecate în lumina lunii, se zăreau peticele de vegetație deasă ce marcau cursul marelui Părinte, Nilul. Parcurseră o porțiune considerabilă în jurul orașului Abnub și se aflau în spatele principalului corp de armată al hicsșilor de pe malul fluviului. Deși aveau o forță mică față de cea a unui inamic de talia lui Apepi, erau cei mai buni conducători de care de luptă din armata lui Tamose, ceea ce însemna că erau cei mai destoinici din întreaga lume. În plus, aveau avantajul elementului-surpriză.

Când faraonul le propusese această strategie pentru prima dată și îi informase că va conduce personal expediția, consiliul său de război se opusese cu toată vehemența de care puteau da dovadă în fața cuvântului unui zeu. Chiar și bătrânul Kratas, cândva cel mai temerar și mai sălbatic războinic din armata Egiptului, își smulsese barba căruntă și deasă și răcnise: „Pe prepuțul jegos și puturos al lui Seth, nu ți-am schimbat scutecele de rahat ca să văd cum te duci direct în brațele dragăstoase ale